

γὰρ ἀκοῆ μέλος οὐ προσῆπτεν ἀυλοῦντος, οὐδὲ ἦν ὁ αὐλὸς ἔμφωνος : forsan, προσῆπτεν. Sed quum sæpissime διαφοιτᾶν, διελθεῖν, διήκειν de sono dicantur, etiam ἐλθεῖν ac στείχειν de fulmine καταβάτη, potest nunc διῆξε a διήκειν derivari. Æschylus Ag. 460, πόλιν διήκει θοὰ βάξις : Th. 883, διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος. Affirmat quidem vir doctus dubitare se an διήκω alia quam præsens et futurum tempora habeat : quod erat demonstrandum. Si de ipso διήκω agatur, exempla mihi nunc desunt. Sed est ἦκον in OEd. C. 894, nec Elmsleyus ad hoc tempus offendit. Crates Epist. inedita XIX : ἦκόν τινες παρὰ σοῦ κομίζοντες ἐξωμίδα καινήν, ἣν ἔφασκον ποιῆσαί σε, ἵνα ἔχοιμι ἐς τὰ χειμάδια. Novi et imperativum ἦκε, cujus exempla indicavi in Notitiis MSS. t. x. Aristænetus, I, 12, habet ἠκέτωσαν. Crates ineditus dixit ἐπάνηκε : ἔτι οὔν καὶ νῦν ἐπάνηκε, εἴ σοι ὄντως μέλει, καὶ οὐ καλλωπίζη. Nec rarum est προσῆκε. Tricliniana Philoctetæ recensio exhibet, 229, εἰ φίλοι προσήκατε, quod quidem nemo vulgato προσήκετε prætulerit. Obiiter notetur non vulgaris ille verbi προσήκειν usus in accedendi significatione, quam etiam Æschylus, infra 149, habet in ὀμίχλα προσῆξε :